

[Christoffersen.]

tens indtægter vokser langsommere end normalt, mens udgifterne ikke alene har deres normale stigningstakt, men at der oven i den skal lægges en betydelig merudgift til arbejdsløshedsunderstøttelse. I forhold til et underskud på 19 mia kr. tegner septemberforligets udgifter sig vel næppe for mere end 2, 2½, måske 3 mia kr., langt størstedelen af underskuddet skyldes den økonomiske situation, vi befinder os i, og derfor ville hr. Hagen Hagensens parti — som mere ved held end forstand slap for i dag at være medansvarlig for et septemberforlig — i dag have stået i akkurat samme situation som de partier, der tog et medansvar, nemlig den, at der var et betydeligt underskud på finansloven, uden at det havde nogen sammenhæng med septemberaftalen. Jeg kan måske i øvrigt til beroligelse for hr. Hagen Hagensen sige, at aftalen fra september i øvrigt heller ikke omfatter finansloven; det har jeg tidligere haft lejlighed til at sige, men det vil jeg godt gentage her.

Hr. Hagen Hagensen var derefter inde på nogle betragtninger over det konservative folkepartis besparelser — jeg skal ikke gå meget i dybden med det, jeg har allerede sagt lidt om dem — men der var én ting, jeg lagde mærke til, og det var, at hr. Lembourn derefter tog ordet og sagde, at det, der interesserede ham, ikke i og for sig var besparelserne, men slutbeløbet. Det forstår jeg godt, for det tager sig jo ganske imponerende ud. Men det, som gjorde, at hr. Lembourn interesserede sig for slutbeløbet, var, at det skulle bruges til indkomstskattelettelser. Så må jeg nok have lov at spørge: hvordan vil det konservative folkeparti så slippe af med det store underskud på statsbudgettet? Så indtager man jo samme holdning som andre partier, nemlig at underskud er noget, man må leve med. Det synes jeg dog nok er værd at notere sig, man kan jo ikke bruge besparelserne to gange, man må ligesom vælge, om man vil bruge dem til at fjerne underskuddet med, eller om man vil bruge dem til indkomstskattelettelser. Der er en uklarhed, men den skal jeg gerne lade overleve.

Så skal jeg blot om hr. Kaj Hansens dagsordensforslag sige, at det griber ind i boligforliget, og det må venstre på det bestemte-

ste afvise. Den omkostningsbestemte leje var jo et resultat af S-SF-boligforliget og senere af socialdemokratiets og de radikales boligaftale; det var noget, som vi imødekom, og vi løber ikke fra vores aftaler. Vi står helt fast på den ordning. På tilsvarende måde kan jeg sige om de andre forslag, hr. Kaj Hansen har i sit dagsordensudkast, at dem kan vi ikke støtte. Vi afviser altså dagsordensforslaget.

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Jeg må sige, at jeg lyttede med virkelig stor interesse til det foredrag, som finansministeren lige har holdt om vores ændringsforslag og konsekvenserne af en gennemførelse af disse ændringsforslag. Når jeg siger, jeg lyttede med stor interesse, er det, fordi jeg altid lægger megen vægt på, hvad denne regering siger. Jeg lagde også vægt på, hvad regeringen sagde sidste år, da vi vedtog finanslovsforslaget for 1975-76. Da sagde den, at underskuddet på statens budget ville være omkring 5 mia kr.; resultatet var selvfølgelig, at det blev mere end dobbelt så stort. I september 1975 sagde den samme regering, at nu ville man sørge for, at obligationskurserne blev stabile, man sagde, at nu havde folketinget gjort sit, og om 6 måneder havde man praktisk talt fået orden i beskæftigelsen, så ville det hele gå godt, for nu havde regeringen gennemført de rigtige love til sikring af beskæftigelsen.

Det gik som bekendt heller ikke sådan, og sådan kan man nævne 10, 20 eller 30 forskellige ting, hvor denne regerings udtalelser om, hvordan det ville gå med dansk økonomi, hvis man gennemførte det ene eller det andet, simpelt hen ikke har holdt stik. Det har simpelt hen været det rene vanvid, det, den har udtalt.

Jeg vil gerne komplimentere regeringen for én ting: det er lykkedes denne regering at sætte 6 verdensrekorder. Jeg tror ikke, der er nogen regering i hele verden, der kan gøre denne regering dette kunststykke efter. Disse 6 verdensrekorder består i, at vi på samme tid har noget i retning af verdens største arbejdsløshed, det største underskud på betalingsbalancen i forhold til indbyggerantallet, har den højeste rente, har det største skattetryk, har den største inflation, og vi har søreme også det største underskud på statens budgetter. Det viser vel noget